

Arrest

nr. 71 252 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 4 september 1980 in Sernovodsk (Tsjetsjenië).

Rond 27 augustus 2010 verhuisde u naar Moskou om werk te zoeken. Eind september 2010 verhuisden uw neven S.(...) en M. A.(...), de zonen van de zus van uw vader, naar Moskou. Jullie woonden een week samen in uw appartement. Op 3 of 4 oktober 2010 verhuisden S.(...) en M.(...) naar een ander appartement.

Op 25 november 2010 werd M.(...) in zijn appartement in Moskou gearresteerd omdat hij banden zou hebben met rebellen. Hij werd vastgenomen door Tsjetsjenen en meegenomen naar Tsjetsjenië. Op 27

november 2010 kreeg S.(...) een telefoon van iemand van de politie met de mededeling dat S.(...) en u zich in Tsjetsjenië moesten aanmelden. Op 2 december 2010 verhuisde u naar het appartement van uw neef I. S.(...) in Moskou. Dezelfde dag vernam u telefonisch van uw ouders dat de politie op 25 of 26 november 2010 naar u thuis was gekomen en op zoek was naar u. Een of twee maand na zijn arrestatie werd M.(...) tot een gevangenisstraf van een paar jaar veroordeeld.

Uiteindelijk verliet u Moskou op 29 maart 2011. U ging met uw passeur S.(...) per trein naar Berlijn, waar u op 31 maart 2011 aankwam. Op 4 april 2011 nam u de trein naar Dortmund. 's Nachts sliep u in het station van Dortmund. De volgende ochtend nam u de trein naar Luik. In Luik sliep u op straat en in een hotel. Daarna nam u de trein naar Antwerpen. Op 12 april 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort en uw rijbewijs."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u problemen vreest met de Tsjetsjeense politie. Deze vrees ontstond nadat uw neef M. A.(...) in Moskou gearresteerd werd.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst verklaarde u dat de politie naar het huis van uw ouders kwam en op zoek was naar u. U wist echter niet waarom ze u zochten. U vreesde dat ze u zouden willen ondervragen maar wist niet waarom of waarover (CGVS, p. 12). Het feit dat de politie omwille van u naar uw huis kwam is evenwel onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van het feit dat uw neef M.(...) banden had met rebellen, van de arrestatie en veroordeling van M.(...), van het bezoek van de Tsjetsjeense politie bij u thuis en van het feit dat u zich moest aanmelden in Tsjetsjenië. Hierbij is het opvallend dat u zich moest aanmelden in Tsjetsjenië maar dat u hiervoor nooit een convocatie of een officieel bericht van de autoriteiten kreeg (CGVS, p. 11). U zou enkel telefonisch via uw neef vernomen hebben dat u zich moest aanmelden (CGVS, p. 10-11). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Verder bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven door wie uw neef M.(...) in Moskou gearresteerd werd. U wist niet tot welke instantie de mensen die hem oppakten, behoorden (CGVS, p. 9). Evenmin wist u waar M.(...) in Tsjetsjenië gevangen zit (CGVS, p. 10). Verder wist u niet door welke instantie u in Tsjetsjenië werd opgeroepen (CGVS, p. 10). Ook kon u niet precies zeggen wie S.(...) eind november 2010 telefonisch vroeg om zich te komen aanmelden (CGVS, p. 10). U wist ook niet precies wanneer en waar u zich in Tsjetsjenië moest presenteren (CGVS, p. 10, 11 en 13). Evenmin wist u tot welke instantie de politieagenten behoorden die eind november 2010 naar uw ouders kwamen (CGVS, p. 11). U verklaarde dat u zich in Moskou wilde verbergen maar wist niet wie u zou kunnen contacteren of zoeken (CGVS, p. 11). Deze vaagheden hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit.

Het is bovendien opmerkelijk dat u volstrekt geen informatie heeft over de huidige situatie van uw neef S.(...) en dat u geen poging ondernam om hem te bereiken. U stelde dat u geen contact meer had met S.(...) sinds november 2010. U voegde eraan toe dat u niemand vroeg waar S.(...) nu is omdat dit u niet interesseerde (CGVS, p. 8-9). Er kan niettemin worden verwacht dat u interesse toont in het lot van uw neef, die dezelfde problemen als u riskeerde. Het is eveneens opvallend dat u niet wist waar uw neven S.(...) en M.(...) in Moskou woonden nadat ze een week bij u hadden gelogeed (CGVS, p. 8). Nochtans verstreek er nog meer dan een maand tussen hun vertrek uit uw appartement en de arrestatie van M.(...) eind november 2010. Het is weinig aannemelijk dat u, die alleen naar Moskou verhuisde (CGVS, p. 8), deze familieleden tijdens die periode niet meer zou bezocht hebben in Moskou. Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal met betrekking tot de verhuizing van S.(...) en M.(...) tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat M.(...) een week na zijn aankomst in Moskou verhuisde naar een ander appartement maar dat S.(...) nog af en toe in uw appartement verbleef. U bevestigde dat M.(...) na die eerste week alleen leefde (CGVS, p. 8 en 14). Tijdens het interview bij DVZ had u nochtans beweerd dat M.(...) bij u bleef en dat S.(...) verhuisde (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat u dit bij DVZ had beweerd en stelde u dat u misschien verkeerd werd begrepen (CGVS, p. 14). Deze verklaring is niet aannemelijk. De tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Voorts blijkt dat de periode tussen het ontstaan van uw problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. Op 2 februari 2011 vernam u telefonisch van uw ouders dat de politie naar u op zoek was. Hierna besloot u uw land van herkomst te ontvluchten (CGVS, p. 12). Niettemin vertrok u pas op 29 maart 2011 uit Moskou. U verklaarde dat u immers nog geld moest vinden voor uw vlucht en een passeur om u de grens over te brengen (CGVS, p. 13). Het feit dat u uw vlucht bijna twee maanden uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Verder kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Moskou naar België. U verklaarde dat u met de trein vanuit Moskou via de Poolse grens naar Berlijn kwam. Daarna spoorde u verder naar Dortmund, Luik en Antwerpen (CGVS, p. 6-7). Tijdens deze reis bevond uw internationaal paspoort zich niet bij u maar bij uw passeur S.(...). De internationale paspoorten van de andere passagiers op de trein werden verzameld. U zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 6).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de Poolse EU-grens zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd en dat elke passagier zelf zijn documenten moet tonen. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of Polen te betreden zonder zelf uw internationaal paspoort te tonen. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole en met uw internationaal paspoort bij uw passeur de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat uw passeur S.(...) het niet aan u teruggaf (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u in 2004 of 2005 vastgehouden werd in Ingoesjети. Deze vasthouding kaderde in een zuiveringsactie en vormde volgens uw verklaringen niet de aanleiding voor uw huidige vlucht (CGVS, p. 13).

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort en uw rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge

van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

2.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel. Naast een theoretische uiteenzetting met betrekking tot enkele elementen van de vluchtelingendefinitie en de bewijslast die op de asielaanvrager rust, herhaalt verzoeker zijn asielrelaas en stelt hij dat zijn verklaringen overeenstemmen met de algemene beschikbare informatie en bijgevolg geloofwaardig zijn en eerlijk. Aangezien hij vreest voor zijn fysieke integriteit mag aangenomen dat de vervolging voldoende ernstig is.

2.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kent en bovendien kritiek uit op de inhoudelijke correctheid ervan, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, in het licht van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat uit objectieve informatie blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, in het geheel niet betwist. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is bijgevoegd bij het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om zijn individuele vrees voor vervolging en zijn reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De bestreden weigeringsbeslissing is ingegeven door (i) verzoekers onwetendheid en een gebrek aan concrete informatie met betrekking tot de incidenten die de aanleiding voor zijn vlucht vormden, met name betreffende het waarom of de bedoeling van het bezoek van politieagenten aan zijn ouderlijk huis, de identiteit of hoedanigheid van diegenen die zijn neef M.(...) arresteerden en de plaats van diens gevangenschap, de instantie door dewelke hij werd opgeroepen, de datum waarop en de plaats waar hij zich dient aan te melden, alsook betreffende de huidige situatie van zijn eveneens gezochte neef S.(...) en de woonplaats van zijn neven in Moskou; (ii) een gebrek aan bewijzen met betrekking de essentiële elementen van zijn relaas, met name betreffende het feit dat zijn neef M.(...) banden had met de rebellen, diens arrestatie en veroordeling, het bezoek van de politie aan zijn ouderlijk huis en van de convocatie of het officieel bericht van de autoriteiten dat hij zich dient aan te melden in Tsjetsjenië; (iii) tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen omtrent de verhuis van zijn neven; (iv) de lange periode tussen het ontstaan van zijn problemen en zijn uiteindelijke vlucht; (v) ongerijmdheden in verband met verzoekers reisweg en reisdocumenten, met als conclusie dat verzoeker noch een gegronde vrees, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat hij bij terugkeer naar zijn land een reëel risico zou lopen op ernstige schade heeft aangetoond en, ten slotte, de vaststelling dat de bijgebrachte documenten niet van die aard zijn om deze weigeringsbeslissing te veranderen, daar zij louter persoonsgegevens bevatten die niet ter discussie staan.

Deze vaststellingen van verwerende partij raken de kern van het asielrelaas, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het komt aan verzoeker toe deze motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.8.1. In antwoord op het motief van de bestreden beslissing betreffende het bezoek van de politie aan zijn ouderlijk huis en de vaststelling dat verzoeker geen concrete informatie kan verschaffen over wie hem zocht en waarom, benadrukt verzoeker dat hij op het ogenblik dat de politie het huis van zijn ouders bezocht zelf ondergedoken was, zodat het aannemelijk is dat hij niet op de hoogte is van wie hem daar precies kwam zoeken en wat hun bedoeling was. Bovendien haalt de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aan dat illegale arrestaties, vasthoudingen en ontvoeringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen een algemeen gekend fenomeen zijn.

Verder lijkt het verzoeker voor de hand liggend dat van onrechtmatige arrestaties, zoals deze van zijn neef M.(...) die op dat ogenblik niet meer bij hem inwoonde, geen tastbaar bewijs zal worden geproduceerd. Daarom stelt hij geen bewijs te kunnen voorleggen van zijn convocatie of het officieel bericht dat hij zich diende aan te bieden bij de Tsjetsjeense politie. Dat er ook ten aanzien van verzoeker sprake is van een (voornemen tot) onrechtmatige arrestatie, strookt volgens verzoeker met het feit dat dit hem telefonisch werd medegedeeld en later door zijn ouders werd bevestigd. Daar verzoeker zelf werd gezocht en ondergedoken leefde, acht hij het tevens aannemelijk dat hij geen contact heeft gezocht met zijn gearresteerde neef M.(...), noch met zijn eveneens gezochte neef S.(...).

2.8.2. Verzoekers argumentatie met betrekking tot zijn onwetendheden over het bezoek van de politie aan het huis van zijn ouders, doet geen afbreuk aan het motief dat het loutere feit dat de politie naar zijn huis kwam niet voldoende is om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bovendien kan van verzoeker in alle redelijkheid worden verwacht, zelfs wanneer hij zelf niet aanwezig was, dat hij zich zou bevragen bij zijn ouders, via wie hij in een telefonisch contact had gehoord dat de politie naar hun huis was gekomen. Dat verzoeker "vanzelfsprekend" het raden heeft naar nadere informatie is derhalve niet ernstig te noemen: hij toont immers niet aan dat iets hem zou verhinderen om deze informatie in te winnen. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de onwetendheden die verzoeker etaleerde omtrent het lot van zijn neef. Minstens geeft hij er geen blijk van dat hij ernstige en aanhoudende inspanningen heeft geleverd om meer gegevens te achterhalen, te meer daar zijn ouders, zijn broer en nog twee neven A.(...) en I.(...), zich nog steeds in de Russische Federatie bevinden en verzoeker verklaart nog telefonisch contact te hebben gehad met zijn familie (gehoorverslag CGVS van 27 mei 2011, administratief dossier, stuk 4, p. 4). Dit heeft verzoeker duidelijk niet gedaan, en wel naar eigen zeggen omdat het hem niet interesseerde (gehoorverslag p 8-9). Hij geeft daarbij blijk van een onaanvaardbare desinteresse in het lot van zijn neef, terwijl die dezelfde problemen riskeerde. Informatie met betrekking tot het wedervaren van die neef zou hem immers toelaten zijn persoonlijke situatie in te schatten. De apathie die verzoeker etaleert, is van aard om de ernst van zijn vrees dermate te relativiseren dat ze verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

2.9. Waar verzoeker verder stelt dat de verwerende partij zelf aanhaalt dat illegale arrestaties, vasthoudingen en ontvoeringen zowel in het kader van gefabriceerde beschuldigingen als in het kader

van het afdwingen van bekentenissen een algemeen gekend fenomeen zijn, weze herhaald dat, zoals dat uit de bestreden beslissing en de landeninformatie waarnaar erin wordt verwezen blijkt dat een verwijzing naar de algemene situatie ter plaatse, of naar de origine of afkomst niet volstaan om de vrees aannemelijk te maken.

2.10. Daarbij komt nog dat, zoals verzoeker in zijn terecht aangeeft, de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Hij blijft hiertoe in gebreke terwijl evenwel, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, ook de asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen moeten worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126 529). Terzake kan alleen maar worden vastgesteld dat dergelijke bewijzen niet voorliggen en dat verzoekers verklaringen op zich door de verwerende partij niet van aard blijken te zijn bevonden om een geloofwaardig asielrelaas te constitueren. Een verder onderzoek naar de gegrondheid van de bevindingen van de verwerende partij dringt zich derhalve op.

2.11.1. De geloofwaardigheid wordt, naast de reeds eerder vastgestelde onwetendheden en vaagheden, verder ondermijnd door de in de bestreden beslissing beschreven tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de verhuis van zijn neven -en bijgevolg de connectie tussen hen allen- en de vastgestelde ongerijmdheden aangaande zijn reisweg en reisdocumenten.

2.11.2. Betreffende de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen stelt verzoeker dat het gegeven wie van zijn neven wanneer precies is verhuisd, louter bijkomstige verklaringen zijn die geen essentieel element van zijn relaas omvatten. Verzoeker merkt op dat onjuiste verklaringen op zich geen reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren en meent dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten daar zijn overige verklaringen overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier.

2.11.3. Verzoeker kan niet worden bijgetreden. Immers, uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij problemen vreest met de Tsjetsjeense politie, nadat zijn neef M. in Moskou gearresteerd werd. In het kader van het onderzoek naar de waarachtigheid van het relaas, en meer in het bijzonder naar dat aspect ervan dat betrekking heeft op de mogelijkheid dat verzoeker omwille van zijn banden met zijn neef M. zou worden vervolgd door de Tsjetsjeense autoriteiten, is het wel degelijk relevant of M. nu al dan niet met hem samenwoonde op het appartement na die eerste week in Moskou. Het betreft dus geenszins een bijkomstigheid, meer nog, de tegenstrijdige verklaringen betreffen één van de kernelementen van het asielrelaas. Het feit dat de overige verklaringen zouden overeenstemmen met de informatie uit het administratief dossier doet daaraan geen afbreuk. Elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker moeten overigens niet noodzakelijk worden opgenomen in een weigeringsbeslissing (RvS 1 juli 2008, nr. 185.005). Bovendien is het vergelijken van verklaringen afgelegd door een persoon met betrekking tot dezelfde feiten bij de Dienst Vreemdelingen in de vragenlijst en daaropvolgend ter gelegenheid van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van een persoon die zijn land van herkomst is ontvlucht kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen aflegt over de kern van zijn relaas.

2.11.4. Verzoeker volhardt voorts in zijn verklaringen omtrent zijn reisweg en blijft erbij dat hij nooit persoonlijk werd gecontroleerd. Hij acht de veronderstelling van de commissaris-generaal dat hij zijn Russisch internationaal paspoort zou achterhouden ongegrond. Bovendien strookt deze bewering volgens verzoeker niet met het gebruik dat vluchtelingen inderdaad verplicht zijn hun paspoort af te geven aan een passeur en dit nadien niet terugkrijgen. De verwerende partij gaat met deze veronderstelling dan ook in tegen algemene informatie.

2.11.5. Betreffende verzoekers uiteindelijke vlucht uit de Russische Federatie, zijn reisweg en het gebrek aan reisdocumenten, wijst de Raad erop dat hij zijn reisweg geenszins aantoonde terwijl hij, aangezien hij met de trein reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een treinticket waaruit kan blijken met welke trein, wanneer en waar hij is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Dit klemt te meer nu zijn verklaringen inzake zijn reisweg en het gebrek aan reisdocumenten evenmin kunnen overtuigen. Het bevestigen van zijn eerdere verklaringen volstaat niet om de –met de stukken van het administratief dossier onderbouwde- motivering dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de Poolse EU-grens zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd en dat elke

passagier zelf zijn documenten moet tonen zodat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij zonder controles en met zijn internationaal paspoort in het bezit van zijn passeur zou zijn binnengekomen en daardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder wordt uitgehold, te ondermijnen. Verzoekers argument dat het geweten is dat vluchtelingen inderdaad verplicht zijn hun paspoort aan de passeur te geven, doet geen afbreuk aan het feit dat zijn verklaringen niet te verzoenen vallen met de persoonlijke controles waarvan sprake in de bestreden beslissing.

2.12. Uit de hierboven beoordeelde en bevestigde deugdzzaam bevonden motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, gelet op zijn vage, tegenstrijdige en met de informatie van het dossier strijdige verklaringen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin is aangetoond. Het voordeel van de twijfel kan hem niet worden toegekend, gezien de bovenstaande vaststellingen. Het motief met betrekking de periode tussen het ontstaan van verzoekers problemen en zijn vlucht, is overtuigend, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij de grief die hij ertegen heeft uiteengezet.

2.13. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enkel heeft gemotiveerd op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch stelt nergens in de bestreden beslissing de enige motivering omtrent punt b) van dit wetsartikel terug te kunnen vinden. Verzoeker wijst erop ter gelegenheid van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal nochtans te hebben aangehaald dat hij een onmenselijke en vernederende behandeling en/of bestraffing vreest in zijn land van herkomst, met name vreest hij bij een terugkeer geconfronteerd te worden met een onrechtmatige arrestatie door de Tsjetsjeense politie.

2.13.1. Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal niet uitlegt waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en in het bijzonder heeft gemotiveerd over artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) geheel gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.13.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, in de hypothese zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet. In de bestreden beslissing werd reeds uiteengezet om welke redenen de verwerende partij van oordeel was dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt tegen deze vaststelling, gesteund op de informatie in het administratief, geen enkel argument in, zodat ze onverminderd overeind blijft. Verzoeker heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals dat genoegzaam door de verwerende partij werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.14. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS